

Άγιος Νικόλαος Καβάσιλας: Η Παρθένος υπήρξε θησαυρός, περιουσία, πηγή της αγιότητας όλων των ανθρώπων!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Απαύγασμα πατερικής Σοφίας](#)

Κοίμησις της Θεοτόκου - Φορητή εικόνα Ι.Μ. Βατοπαιδίου, 15ος αι.

Αγίου Νικολάου Καβάσιλα: Λόγος Εις την Πάνδοξον Κοίμησιν της Υπεραγίας Δεσποίνης ημών και Παναχράντου Θεοτόκου

Συνέχεια από εδώ: <http://www.diakonima.gr/?p=506678>

6. Και να που πρόσφερε η Παρθένος για χάρη όλου του κόσμου αυτή την υπέροχη δικαιοσύνη κι έγινε σ' εμάς η κάθαρση κι ο ιλασμός κι εξάγνισε ολόκληρο το

ανθρώπινο γένος. Κι όπως η φλόγα ή η φωτοχυσία μεταδίδεται σ' όποιο σώμα συναντήσει, έτσι και η Παρθένος μετέδωκε σ' όλους το λαμπρό φως της.

Υπάρχει μια αναλογία ανάμεσα στην Παρθένο και τον ήλιο: το φυσικό φως παρουσιάζεται σαν η ωραιότητα των ορατών πραγμάτων, χωρίς να ανήκει στη φύση όλων, γιατί το έδωσε ο Θεός μόνο στο δίσκο του ηλίου, παρόμοια ακριβώς και η ωραιότητα των ανθρώπων και όλο το σεμνό μεγαλείο της φύσεως και όλη η χάρη, όπως ανθούσε πριν να χάσει ο άνθρωπος το Θεό και την οποία θα είχε, αν είχε τηρήσει το νόμο του Θεού και την δικαιοσύνη που είχε και κείνη που έπρεπε να έχει, αλλά δεν είχε, όλα αυτά βρέθηκαν συγκεντρωμένα μόνο στην Παρθένο και εδικαίωσαν όλους τους ανθρώπους, πράγμα που ο Παύλος είπε για το Σωτήρα.

Υπήρξε έτσι η Παρθένος θησαυρός ή περιουσία ή πηγή ή δεν ξέρω πώς αλλιώς να το πω της αγιότητας όλων των ανθρώπων.

Γι' αυτό από τους ανθρώπους όλων των εποχών αυτή μόνη κατοίκησε στο θυσιαστήριο. Και προσφέρθηκε σαν μια προπαρασκευαστική και καθαρτήριο θυσία πριν από το μεγάλο θύμα για το καλό όλου του γένους.

Έτσι «πρόδρομος του ανθρωπίνου γένους εισήλθεν εις τα Άγια των Αγίων ο Ιησούς».

Σαν πρόδρομος δε του Σωτήρα εισήλθε στα ενδότερα του καταπετάσματος η μακαρία Παρθένος και προσέφερε τον εαυτό της στον Πατέρα.

Και ο Ιησούς βέβαια συμφιλίωσε απόλυτα τους ανθρώπους με τον Πατέρα πεθαίνοντας πάνω στο σταυρό.

Ενώ η μακαρία, με το να προσφερθή στο Θεό, τόσο μπόρεσε να συμβάλει στην καταλλαγή, όσο χρειαζόταν για να φέρη τον κυβερνήτη ανάμεσα στους ανθρώπους, να κάνει αδελφό τους τον πρεσβευτή, αυτόν που επρόκειτο να έλθη για χάρη τους μπροστά στο Θεό και να διεκδίκηση τη σωτηρία γι' αυτούς που ήσαν πλέον δικοί του, που είχαν την ίδια με αυτόν φύση.

Γιατί όφειλε να ομοιωθή κατά πάντα με τους αδελφούς του, «ίνα ελεήμων γένηται και πιστός αρχιερεύς τα προς τον Θεόν».

Και αυτός βέβαια, όντας μέσα στη μια του υπόσταση και τα δύο: και αυτό που είμαστε εμείς και Θεός, έγινε το κοινό όριο καθεμιάς από τις δύο φύσεις. Είναι γι' αυτό και ένωση του Θεού με τους ανθρώπους και καταλλαγή και ειρήνη και έρως και ο,τιδήποτε άλλο οδηγεί προς αυτά.

Ενώ η μακαρία με το να είναι από το ένα μέρος άνθρωπος, εφ' όσον καταγόταν από τους ανθρώπους, και να ταιριάζη από το άλλο σε ό,τι αφορά την υπέροχη αρετή της μόνο με τον Θεό, αυτό και τους ανθρώπους μεγαλώνει και τον Θεό κινεί

σε έρωτα προς το ανθρώπινο γένος, ελκύοντάς Τον με το κάλλος της.

Και ο Σωτήρας βέβαια εξόφλησε όλα εκείνα τα οποία εμείς χρωστούσαμε.

Γιατί δεν ένοιωθε ο ίδιος να είχε κάμει κάτι για το οποίο να είναι υπεύθυνος, αφού «αμαρτίαν ουκ εποίησεν», αλλά πήρε πάνω Του τις δικές μας αμαρτίες και βασανίσθηκε για χάρη μας.

Έτσι η πληγή ενός, που δεν είχε αδικήσει σε τίποτα, με το να πάρη τη θέση της ποινής που άξιζε σ' όλους τους ανθρώπους που έσφαλαν τα μέγιστα, ήταν αρκετή να διαλύση τις κατηγορίες εναντίον όλων.

Η δε Παρθένος με το να παρουσίαση μόνη αυτή ανάμεσα σ' όλους τους ανθρώπους την ψυχή της αξία του Θεού μπόρεσε να υπερασπισθή και τους άλλους.

Γι' αυτό, ενώ πολλοί και πολλές φορές δέχθηκαν από τον ουρανό μηνύματα, μόνο σ' αυτή ο Θεός είπε το «χαίρε». Γιατί δεν υπήρξε πριν από αυτή κανείς που, απαλλαγμένος από κατηγορίες, να μπορή να είναι απαλλαγμένος και από τη σχετική ποινή.

Όλους πράγματι τους έκρινε ο Θεός άξιους να πονούν και να βασανίζονται. Αυτή ακριβώς ήταν η τιμωρία των ανθρώπων για το ότι καταπάτησαν το νόμο της αληθινής χαράς και ειρήνης.

Με το να θεωρήση λοιπόν τη μακαρία Παρθένο αξία να χαίρεται και με το γεγονός ότι την αποκάλεσε «ευλογημένη» και «κεχαριτωμένη», φανέρωσε ότι δεν είχε να της καταλογίση τίποτε από όλα εκείνα για τα οποία η ανθρώπινη φύση ήταν υπεύθυνη.

Από την έκδοση [Αγίου] Νικολάου Καβάσιλα, «Η Θεομήτωρ», των εκδόσεων της Αποστολικής Διακονίας της Εκκλησίας της Ελλάδος. Κείμενο, μετάφραση, εισαγωγή, σχόλια Παναγιώτης Νέλλας.